

Antrasis Gavėnios Sekmadienis.

Mišų Lekcija iš šv. Povylo Pirmojo laiško Tesalonikiečiams 4, 1—7.

Broliai: prašome jus ir meldžiame Viešpatyje Jėzuje, kad taip vaikštinėtume, kaip patyrėte iš mūsų vaikštinėti ir patikti Dievui, ir kad dar geriau padarytumėte. Juk žinote kokius įsakymus esu jums davęs per Viešpatį Jėzų. Nes ta yra Dievo valia jūsų pašventėjimas: kad susilaikytumėte save nuo paleistuvystės, kad kiekvienas jus žinotumėte savo sąnarį turį pašventimui ir pagarbai, o ne užgaidos gašlumui, kaip stambeldžiai nežinantieji Dievo: ir nei vienas tenepralenkie ir teneapgaunie pramonėje savo brolio: nes už tą visa Viešpats atmo-nytojas yra, kaip sakėme jums ir liudijome. Nes Dievas šaukė mus ne į nešvarumą, bet į pašventėjimą mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.

Lekcijos Paaškinimas.

Vaikštinėjimu Apaštalas vadina apėjimą. Šv. Povylas buvo išmokinęs Tesalonikos gyventojus, kaip reikia apseiti krikščionims. Paskui jis jiems tą mokslą dar priminė raštu, pridėdamas, kad jie geriau apseitų negu jis buvo mokinęs ir reikalavęs.

Apaštalas labiausiai persergi mylimuosius žmones nuo dviejų didelių kaltybių, nuo lyties geidulių nevaldymo ir nuo suktybės. Mieste gyvendami Tesalonikiečiai buvo praprātę ir turėjo daug progų apgauti vieni kitus. Apaštalas persergi, kad tas stambeldžių vertelgų įprotis netinka krikščionims.

Žydai ir stambeldys saugodavosi svetimoterystės, bet nevedusieji nevaldydavo savęs ir paleistuvystę neskaitė nusikaltimu. Šv. Povylas primena, kad nevalia taip mintyti ir apseiti. Žmogus gavo savo kuną iš Dievo ne tam, kad terliotųsi. Kuno geidulius galima ir reikia taip valdyti, kad dušia stiprėtų ir eitų šventyn.

Geriams krikščionims dera nevien nuodėmių saugotis, nevien tą pildyti kas liepte liepta yra, bet dar pridėti daugiau ir pasišventimo ir kantrybės ir kitų augštesnių dorybių.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. MATEUSO 17, 1—9.

Anno metu Jėzus pasiėmė Petrą ir Jokubą ir jo brolij Joną ir užsivedė juos į augštą kalną nuošaliai ir persimainė prie jų. Ir ėmė žibėti jo veidas kaip saulė, o jo rubai pasidarė balti kaip sniegas. Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijus su juo bekalbą. O Petras atsakydamas tarė Jėzui: Viešpatie gera yra mums čion būti: jei nori, padarysime čia tris buvimus, Tau vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną. Dar jam bekalbant, štai šviesus debesis apdengė juos. Ir štai balsas iš debesies sakęs: Šitas yra mano mylimasis sunus, kuriame man gerai pamėgau: jo klausykite. Ir mokiniai girdėdami puolė ant savo veidų ir labai bijojosi. Ir priėjo Jėzus ir palytėjo juos, ir tarė jiems: Kelkitės ir visai nesibijokite. O pakeldami savo akis nieko nematė tik vieną Jėzų. Ir nuliptant jiems nuo kalno Jėzus įsakė jiems tardamas: Regėjimo niekam nesakykite, kol Žmogaus Sunus kelsis iš numirusių.

Evangelijos Paaškinimas.

Brangusis žemiūgas auga šiurkščiuose, kietuose purvo varšos kevaluose. Jie tiktai retkarčiais atsivožia. V. Jėzaus dieviškoji prigimtis buvo už visokius žemiūgas brangesnė ir gražesnė, bet ir ji buvo prisidengusi paprastais neturtingo žmogaus išvaizdos menkumais. Tiktai vieną kartą ir tiktai trims artymiausiems apaštalams matant V. Jėzus atvožė savo dangiškosios prigimties grožybę.

Gal nei to nebūtų padaręs, jei nebūtų buvę reikalo pervesti apaštalų protus ir širdis per Išganytojo kančios pagundą. Juk matydami jį mirštant jie galėjo taip nuo jo nutolti, kad nebūtų likę vilties nei grįžti. Reikėjo Petrą apsaugoti, kad padaręs nuodėmę nešoktų žudytis kaip Judošius. Reikėjo Joną sustiprinti, kad pasiliktų prie Kryžiaus ir intų globoti sopulingąją V. Jėzaus motiną. Neįspėjame kokiam tikslui V. Jėzus Jokubui praskleidė savo dievybės grožį, bet V. Jėzus geriau už mus žinojo to uolans apaštalo dvasios reikalus. Nuliptamas nuo kalno jis visiems trims priminė savo mirtį ir atsikėlimą iš numirusių.

Jiems turėjo būti lengva tikėti į tą atsikėlimą, kadangi jie buvo matę stebėtiną jo grožybę. Juk žmogaus veidas taip nespindi kaip saulė. Juk Jėzus neperšivokė rubais ant kalno, o tie rubai pasidarė kitoki. Paprastai jie budavo margi, kaip visų tos šalies žmonių rubai arba šiaip kokios nors varšos: raudoni ar palši. Baltus rubus dėdavai senatoriai Ryme. Rymiečiai valdė Žydų ir kitų tautų žemes; senatoriai buvo augščiausi asmenys tarp Rymiečių. Jėzus rubų baltumas perėjo tą visa, ką gali padaryti sumaningiausia audėja ant žemės. Apaštalai, tiesa, nebuvo matę baltos imperatoriaus togos, bet nei su ja jie nebūtų lyginę persimainiusio Jėzaus rubą. Jų baltybė buvo nežemiška. Tik skaitus gantos padaras, dulkių nematęs sniegas gali duoti nuomonės apie persimainiusio Jėzaus rubų skaistybę. Dievas sniegą leidžia žemei. Tos paties rankos padaras rodėsi ir Kristaus rubai.

Kol nustebusių apaštalų akys stebėjosi Mokintojo rubais ir veidu, štai ausys išgirdo kalbėsį. Tai Mozė ir Elijus su pagarba stėjo abysaliai V. Jėzaus. Tų dviejų didžiausių žmonių atvykimas Jėzaus dievybę reiškė dar labiau negu Išganytojo išvaizdos permaina.

Juk Mozė buvo didžiausias Žydų tautos žmogus. Jis išvedė Izraeliaus vaikus iš baisios Egipto vergijos į laimingąją laisvės ir neprigulmybės žemę. Jis sudarė savo tautos sandarą su Dievu, galingiausių amžių užtarėju. Jis apskėbė gražią ir teisingą religiją, įvedė politinės organizacijos tvarką, jis įkūrė teismus, jis davė visais žvilgsniais tobulus įstatus, jis paliko savo tautos pirmiausių ir stambiausių raštijos veikalus, o tuose žinių apie praeitį, tiesos ir doros taisyklių buvo tiek, kad visiems amžiams ištenka ir ne vienai tik Žydų tautai. Tas didysis asmuo pirm pusantro tukstančio metų miręs, dabar stėjo gyvas apaštalų akyse jų Mokintoją pagerbti.

Paskui Mozė Žydai daugiausiai garbindavo Eliją stebėtiną pranašą. Kuomet Izraeliaus karalija jau beveik visa buvo išklydus į stambeldiją, kuomet ir patys karaliai tą naująją madą stiprino ir platinę pavyzdžiu, turtu ir galybe, tuomet Elijus sulaikė savo tėvynę nuo dvasinės pražuties. Tam didžiam tikslui Dievas leido Elijai naudotis stebėtina galybe. Visa gamta tarsi klausė Elijos. Sulig jo žodžio ug-

nis krisdavo iš dangaus ir naikindavo nedoro karalius jiegas—jo karuomenę. Elijai pasakius per trejus metus nebuvo lietaus. Plėšrus kranklys Elijai maitindavo bado metu. Prie visos didžiausios minios Dievas padarė stebuklą: vandenim primirkusios malkos ir auka pačios užsidedė Elijai pasimeldus. Tą išvydė Izraeliaus vyrų grįžo prie tikrojo Dievo. Nusidirusį per ilgus metus daugel kentėjusį Eliją Dievas paėmė gyvą į dangų, o ant žemės paliko jo mokinį ir įpėdinį didį Elizijų. Žydų tauta žinojo, kad paėmimas į dangų turi nepaprastos reikšmės, todėl jį Eliją statė augščiau už kitus pranašus. Ir tas pranašų vadas drange su Moze apaštalų akyse nuolankiai pagerbė V. Jėzų. Abudu parodė esą žemesniu už jį. Už juodu ne-gi galėjo būti kas augštesnis kaip tik Dievo Sunus.

Nors apaštalų širdys plakė ir džiaugsminga laime patvine jausmai nedavė nei protanti, bet Petras, Jonas ir Jokubas jausė jautė atsitikimo reikšmę.

Petras, kaip paprastai, iš greitumo pasakė savo jausmus: "Viešpatie gera mums čion būti. Jei nori padarysime čia tris buvimus: Tau vieną, Mozei vieną ir Elijai vieną." Savim apaštalas nesirupino. Jam ir taip buvo džiaugsmo perpilnai.

Tuom tarpu šviesus debesis apėmė visus. Gyvas buvo tas debesis ir su juo Dievo pagarbos jausmas atėjo į širdis. Tai tas pats debesis, kuris Mozės laikais budavo šventoje vietoje, kuris Saliamono laikais budavo bažnyčioje. Iš to debesies pasigirdo Dievo Tėvo balsas: "Šitas yra mano mylimasis sunus, kuriame sau pamėgau, jo klausykite."

Kas buvo nemanu iš persimainiusių rubų ir veido šviesos, ką reiškė Elijos ir Mozės pagarba, tą aiškiausiai žodžiais pasakė Danguis Tėvo balsas, jog Jėzus yra Dievo Sunus ir Dievas, kurio reikia klausyti.

Tečiaus žmogiškoji silpnybė beveik visai išdildė tą aiškų pamokimą apaštalų širdyse, kuomet parėjo Išganytojo kentėjimų laikas. Mes visi esame įsmigę į išvaizdą ir kuno patogumus. Kur nematome gražios išvaizdos, kur kentėjimai yra įsigalėję, ten netikime, kad būtų augštesnė už žmogų jiega. Išganytojas visą savo amžių mus mokino kitaip. Jo kančia ir persimainymas kuostipriausiai mums primena, kad nesivaduotume išvaizdomis, kad mokėtume Dievą pripažinti ir žmogiškos silpnybės lūkste ir net kentėjimų naštos prislėgtą.

Nei patys nebranginkime išvaizdos, o žiūrėkime turinio. Vaikščiokime paskui basą Jėzų, kaip apaštalai, nebijokime pakentėti su juo ir už jį, niekam nesiduokime atitraukti savo širdį nuo Jo, tai praeis silpnosios išvaizdos laikai, atrasime tikrąjį amžinos laimės žemiūgą negestančioje dangaus šviesoje.

Tikybos Mokslas Viešose Mokyklose.

I. Ką apie tai mano šviesūs nekatalikai?

Netikėliai tankiai rašo ir prakalbėse skelbia: "Neprivalo vaikams sakyti apie Dievą, dušią ir tikybės paslaptis, bet laukti iki jie patys, užaugę, įgys Dievo pažinimą ir pagamins savąją tikybą."—Tokią tvarką įvedė Prancūzų revoliucija (1789 m.). Apie jį 1800 m. Jonas St. Portalis įstatymdavystės taryboje sakė, kad per 10 metų vaikai Prancūzijoje dykinėjo ir bastėsi, o augo ne tik be pažinimo Dievo, bet ir be sąmonės kas yra teisinga ir kas neteisinga, "nes nėra mokslo be auklėjimo, o nėra auklėjimo be tikybės ir doros." Tą patį apie naujas Prancūzijos mokyklas, iš kurių visai išmesta tikyba, pasakė Julijus Simonas, netikintis ir masonas: "Mokykla be tikybės išauklėjo mums vagis ir piktadarius." Panašiai apie tą kalba šių laikų šviesus Amerikiečiai, nekatalikai. "Mūsų viešosios mokyklos, sako Brooklynietis, turi imtis atsakomybę už 16,000 žmogžudysčių daromų kas metai ir už dešimtis milijonų doriškai apleistų bernelių ir mergaičių, nes fanatizmas draudžia mokinti dešimties Dievo įsakymų ir pamatinių doros tiesų mūsų viešose mokyklose."—Daug ir kitų Amerikos piliečių, nekatalikų yra tokios pat nuomonės. Garsingas Žydų rabinas Dr. Hirselt Chicagietis taip sako: "Galingiausi tautos išminčiai tame sutinka, kad viešose mokyklose turi būti įvestas doriškas auklėjimas. Katalikų Bažnyčia jau seniai kariauja už tai ir turi, be abejo, tiesą, kad vaikų auklėjimas būtų daugiausiai negu pasaulinio mokslo įgijimas." "The New York Times" iš Kovo 1 d., 1920 m. rašo: "Labai teisinga yra katalikų Bažnyčios sriovė ir pastangos, idant mokykloms užtikrintų vaikų auklėjimą, su tikybės mokslu. Gausios katalikų aukos parapijinėms mokykloms turi mums protestonus užgėdinti, nes mes tuo žvilgsniu esame apsilėidę."

Daugias pamokinančių išsireiškimų šviesių Amerikonų nekatalikų tame svarbiame dalyke galima rasti knygutėje vadinamoje: "Seven false facts" by prof. Chas. W. Meyer's. Ją lengva kalba parašė buvęs protestonų pastorius, o dabar uolus katalikas. Mūsų priaugantis jaunimas daugiausiai mėgsta skaityti knygas anglų kalboje. Jam patariame tą knygą. Joje yra trumpų, aiškių atsakymų iš lupų to, kursai pats ilgai ir stropiai ieškojo tiesos ir atrado ją. Tą knygutę galima pigiai įgyti šiuo adresu: Church Book Rack Publishing Co., 1809 E. 17th Ave., Denver, Colorado. Viena knygutė kainuoja 15c—dešimts knygutė 1 dol., o penkiasdešimts knygutė 5 dol.

II. Ką mano Amerikos katalikai apie viešiasis mokyklas?

Kitų tikėjimų žmonės primeta Amerikos katalikams, kad esame priešingi viešosioms mokykloms. Ar tai tiesa? Taip nėra. Mes, katalikai, nepeikiame viešųjų mokyklų dėl to, kad jos yra viešosios, bet dėl to, kad jose matome prasižengimų, skriaudų ir neteisybės. Kokius prasižengimus? Visų pirma tuos, kuriuos mato šviesūs ir protingi Amerikos nekatalikai, apie ką augščiausiai pasakėme. Tikybės ir doros išauklėjimo jose nėra, todėl apšvietos tvarka nepilna ir kenksminga. Neuzstos tikybės pats mokslas, nors ir platus, nei viršutinė kultūra, nors labai garsinga. Tikyba yra šviesa ir vadovas protui, taisyklė ir jiega valiai, laimės ir ramybės šaltinis širdžiai, galingiausias akstinas gyvenimui pavienių žmonių ir šeimynų, tautų ir valstijų. Todėl kiekvienam žmogui, prastam ir mokytam, reikalinga tikyba ar religija.

Vaikai, lankantieji mokyklas be tikėjimo yra, tarsi, laukiniai medeliai, išduodantieji rukišius vaisius. Nemažonai susitikti su išdykusiu vaikų būriu, išbėgančiu iš mokyklų ir besiblaškančiu tarp praivių gatvėse. Įpuola tie vaikai reikaudami ir švilpaudami į gatvėkarius, mušasi juostomis, knygomis, laikraščiais per galvas. Reikia šalinties ir greičiau eiti, kad išvengus kokių nemažonumų. Net mergaitės, kaip

išdykusios ožkos, puola prie suolų, nei kam vietos neduoda, nei raišiams arba seniems, nei motinoms su vaikais; su berniokais šėlsta, meilaujasi, o savo judėjimais, mastakavimais erzina mandagumą. Kas darosi kambariuose, kiemuose ir kitose vietose? Tenai išėina aikštėn ta netikinčių taisyklė: "Daryk, ką nori, jei tiktai nieks nemato!" Religija atmesta, o sąžinės balsas prislėgtas; pasiliko paviršutinis apdailinimas. To žmogui negali užtekti.

Kas dar nuo viešųjų mokyklų mus katalikus atitraukia? Negana to, kad tikybės mokslo ten neprileidžia, bet dar jį ir mūsų visą katalikų Bažnyčią šmeižia. Iš kokių knygų ir vadovėlių pasaulinį mokslą aiškina? Iš tokių, kurios talpina klaidas, skriaudas ir pragaistį mūsų tikybai. Kas gali kaltinti mūsų katalikus, gimdytojus, kad jie neleidžia savo vaikų į tokias mokyklas, kur mūsų katalikų Bažnyčia yra vadinama "Babilonu," popėžius "Antikristum," vienuoliai ir seserys "paleistuviais," popėžystė "despotizmu ir tiranija," o atlaidas pavilijimu nuodėmės pildyti?

Viešų mokyklų knygoje "darvinizmas" skelbiamas kaip galutinai mokslo pariparodytas dalykas. Istorijos klaidas daug kartų išrodytas viešos mokyklos paduoda mokiniams, kaip tikrus faktus. Patys jų mokytojai ir mokytojos, perimti mūsų Bažnyčios neapykanta, negali kalbėti su pagarba apie jį. Jiems daug progų atsitinka ar tai aiškinant pasaulio istoriją, ar literatūrą ir kitus mokslus. Viešose mokyklose yra lizdas ir dirbtuvė sektoms ir įvairioms klaidoms platinti. Jug katalikų mokytojų į jas nepriima tiktai dėl to, kad jie katalikai! Jas kontroliuoja protestonai ir katalikų piliečių prie kontrolės neprileidžia, nors ir katalikai deda joms mokesčius kaip ir visi. Sako jie, kad Amerika yra protestonų šalis, o katalikai esą tikinčiais svetimų šalių piliečiais, po svetimo viršininko valdžia, t. y. popėžiaus. O daugiaus nieko negali pasakyti.

Kad išvengus tų visų paklaidų ir savo vaikams suteiktis tikėjimą, ką ir dorišką išauklėjimą katalikai sudeda dideles pinigų sumas parapijinėms mokykloms.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

ITALIJA.

Pirm trylikos metų katalikės moterys neturėjo savo organizacijos Italijoje. Balandžio m., 1908 m. Ryman susivaižavo neva bepartvyvis moterų kongresas ir balsavo papeikdamas religijos mokslą. Tada katalikės pakėlė protestą prieš tokį suvažiavimą ir jo rezoliuciją. Katalikės vadovavo kunigaikštienė Kristina Ginstiniani Bandini. Liepos 4 d. ji jau turėjo parašius katalikų moterų organizacijos įstatų projektą ir nuėjo paklaust popėžiaus ką jis sakys. A. a. Pijus Dešimtas sumanymą pagyūrė. Darbas pasisekė puikiai. Kristina Bandini buvo pirmoji Italijos Katalikų Moterų prezidentė. Ji tapo pirmą syk išrinkta visatiniame suvažiavime Balandžio 21 d., 1909 m. Suvažiavime Gruodžio 26 d., 1917 m. ji neapsiėmė toliau pirmininkauti, todėl jos vieton tapo išrinkta markyzenė Magdalena Patrizzi. (Markyzaus vadina ponų rūšį augštesnę už grafus, žemesnę už kunigaikščius). Pradžioje organizacija buvo priimamos tiktai moterys. Antrai pirmininkei užstojus į organizaciją tapo įtrauktos ir merginos. Šitų tarpe labiausiai pasidarbo Armida Barelli, utė, miesto Medijolano gyventoja. Per vienus metus susidarė 700 katalikų merginų klubų su 50,000 narių. Moterys tuom tarpu (Spalio m., 1919 m.) turėjo 231 komitetą su 49,786 narių. Dabar, t. y. 1921 m. katalikiškoji moterų ir merginų organizacija Italijoje turi 256 apskričius. Apskričiai prisilaiko vyskupijų ribų. Narių organizacijoje yra 350,000. Organizacija labai daug dirba politikos ir visuomenės srityje, rūpinamasi išgauti Italijoje moterims politiško balsavimo ir rinkimo teises.

Ta organizacija dabar renka parašus po peticija, kad nevalia būtų skaldyti moterystės, nors to skaldymo sumanymą socialistai jau inėję ir parlamenta. Katalikės Italės kaskart daugiau ir geriau organizuoja mergaičių auklėjimą, o užaugusias merginas organizuoja, kad mokintų vaikus tikėjimo ten, kur to nedaro mokykla. Italijos vyskupai pritaria tam moterų darbiui. Šv. Tėvas Benediktas XV Grabnyčiose priėmė buvusią ir dabartinę pirmininkę ir privatinę audijenciją. Jis laimino jūdvių darbus ir visos organizacijos veikimą.

AUSTRIJA IR VOKIETIJA.

Amerikos pagelba pergalėtujų tautų pavargėliams buvo didelė. Austrijos sostinės Vienos arkivyskupas kardinolas Piffl per baronienę Von Rast atsiuntė kardinolui Gibbonsui laišką dėkodamas už Amerikeičių pagelbą. Vokietijos vyskupų vadas Kolonijos arkivyskupas kardinolas Schulte atsiuntė laišką kunigui H. J. Brunning'ui, dėkodamas jam už prisijungusio surinktus pinigus ir Amerikos vyskupams, kurie padėjo surinkti. Pagelbos Komitetas (Catholic Relief in Austria) veikia 165 E. 88th St., New York, N. Y.

SVEICARIJA.

Sveicarijoje tarp šešių universitetų vienas buvo grynai katalikiškas mieste Fribourg. Šį rudenį atsidarė kitas katalikiškas universitetas toje pačioje šalyje mieste Luzern. Tam universitetui patalpinti kantonas, t. y. maždaug taip kaip Amerikoje valstija, pirkto du didelius naujus ir gražius viešbučius. Jūdvių pertašymas universiteto tikslams atseis apie du milijonu dolierių.—Lietuvių komunistų paršai, rašydami apie naujo universiteto įsikurimą paniekindami popėžių vadina jį piemenim. Jis yra geras piemen, bet negano tų, kurie kriuksi Brooklyne, N. Y.

AMERIKA.

Washington'e, D. C. prie katalikiškojo universiteto pereitą rudenį pradėta statyti graži bažnyčia. Vienas žmogus, kurio pavardės negarsinama, tam tikslui pirm poros dienų davė dešimt Liberty Bonds'ų kiekvienas tukstančio dolierių vertės. Tai didžiausia šių metų dovana iš pavienio asmens.

Daugelis katalikų atsiūnė ir statomąją bažnyčią aukų ir prašo, kad laikinoje jos kopytelėje degtų amžini žiburiai busiančio prezidento ir jo sekretorių intencijomis.

Bostono arkivyskupas Kardinolas O'Connell dovanojo \$2,000.00 katalikų misijoms Kynų žemėje, ypač misijai Han Yang, apskirtyje Hupeh.

Baltimorės arkivyskupas kardinolas Gibbons išleido laišką visoms savo arkivyskupijos mokykloms, kad kalbintų vaikus taupinti skatikus ir pratinę mažumėnė prie taupymo dorybės.

ŠEIMYNA.

(Pabaiga iš "Laivo" num. 21).

Pagal Bažnyčios mokslą vyras yra šeimos galva, bet ne kaip koksai valdovas, tik kaip brolis, prityręs ir mylintis, kurio meilė viską valdo. Jis nuolat rūpinasi ir darbuojasi savo šeimos gerovei, dėl jos ne gaila jam nei darbo, nei rūpesčio. Yra jis namuose pirmas Dievo tarnas ir Dievo įsakymų visur laikosi. Jis yra pirmasis savo vaikelių mokytojas tikybos dalykams ir žemiško gyvenimo reikalams.

Pagal Bažnyčios mokslą moteris yra vyro draugė lygi su juo laipsniu, nors priderančioje paklusnybėje turi būti jam nuolanki, bet už tat turi teisę reikalauti sau jo globos, apgynimo ir tinkamo užlaikymo. Moteris yra sergianti namų akis, gerų papročių apginėja, vaikų ir samdininkų globėja ir patarėja, visiems duodanti gerą pavyzdį maldingumu ir padorumu.

Pagal Bažnyčios mokslą kudiķis yra saldi gimdytojų viltis, brangi Sutvėtojo dovana, begaliniai brangus žemėūgas, kurį V. Kristus savo krauju atpirko ir pavedė gimdytojams, kad jį sergėtų ir dar gražesni sugrąžintų teismo dienoje.

Kudiķis turi klausyti gimdytojų visame, ir turi juos gerbti ir mylėti pagal pavyzdį, kokį V. Jėzus per 33 metus savo gyvenimo ant žemės paliko. Laimingas, šimtą kartų laimingas tas, kursai prie tokios šeimos priguli! V. Kristus šeimyną ne tikai pakėlė iš nuopolio, apvalė, patobulino, bet ir Jis pats tapo šeimos nariu ir jos prieglobstyje didesnę dalį savo amžiaus pergyveno. Todėl švenčiausioji Nazareto šeimyna turi būti krikščionių šeimynoms pavyzdys, į ją turi vežėti, pagal ją turi savo gyvenimą tvarkyti. Į tą šeimyną vežėkite, vyrai, tėvai, o pažinsite savo augstą, tikrai dievišką pašaukimą, nes jus savo namuose esate V. Dievo vietininkais. Dievo vyrais turite būti, kad visą šeimyną pas Dievą nuvestumėte. Į tą šeimyną vežėkite motinas, o įsitikinsite, kad moteris ir motinos užduotis šeimynoje dar didesnę, negu vyro ir tėvo; jus turite Dievo Gimdytoją paimti sau pavyzdžiu, norėdamas išpildyti savo augstas priedermes. Į tą šeimyną vežėkite, vaikai, kad išmoktumėte paklusnybės nuo dangaus ir žemės Karaliaus; išmoksitė nušizeminimo nuo visų daiktų Viešpaties, ir išmoksitė reikalingos Dievo baimės nuo To, Kursai nors buvo Dievo Sunumi, nieko kito netroško, kaip Savo Tėvą garbinti.

Vienok, tiesą pasakius, daug daugiau yra blogų šeimynų, kaip gerų. Kad mūsų šeimynose yra tiek ydų, ligų ir negalybių, o net ir ištvirkimų, tai tam yra kaltos trys priežastys: tikėjimo stoka, drausmės stoka ir prisirišimo prie namų stoka.

1. Tikėjimo stoka.

Be tikėjimo kiekvienas žmogus yra niekas, o tuo labiau šeimyna. Be tikėjimo žmogus neturi nei jokio pamato, nei principų, nei malonių. Be tikėjimo nėra sąžinės, nėra išvėrmės pašaukime. Žmogus be tikėjimo neklauso priedermių balso, bet eina akiai paskui savo sugadintus širdies geidulius. Kur nėra tikėjimo, tenai taip pat nėra Dievo palaiminimo, nėra laimės ir Dievo malonės; o kur nėra Dievo, tenai visako truksta.

Yra šeimynų, kuriose gimdytojai nuolatai tarp savęs barasi ir nesirupina savo vaikų amžina, bet žemišku likimu. Tėvas bausis keikunas, rustingas, prageria, ką uždirba. Motina pilna tuštybės, pasiputusi, rustinga. Vaikai nepaklusnūs, be pagarbos savo gimdytojams, be drausmės, nesutinka tarp savęs. Šeimynoje nėra tikėjimo, nėra Dievo. Ką tokiose namuose išgirsite? Kalbas apie pinigus, apie žaislus, įvairiausias naujienas ir apkalbas, keiksmus, nepadorius juokavimus, piktžodžiavimus ir tt. Tat viskas pirodo, kad šeimynoje nėra maldingumo nei to kas sudaro jos laimę. Jei norite tad, kad šeimynose žydytų dora, pagerėtų sugyvenimas, atsirastų meilė ir sutikimas, įveskite į savo namus gyvą tikėjimą, Dievo baimę ir krikščioniškų papročių. Krikščionių namuose turi būti bendros maldos, tvarka ir drausmė. Beikia, kad krikščionių šeimynose gyventų sulig Dievo ir Bažnyčios įsakymų; kad dalyvautų Bažnyčios pamaldose, iškilimėse, kad tankiai artintųsi prie Šv. Sakramentų ir neapleistų dvasiškų, krikščioniškų lavinimų.

2. Šeimynose valdžios ir vyriausybės pagerbimo stoka.

Gimdytojai yra V. Dievo augštybės ir galybės išreiškėjai. Tą vaikai turi su pagarba ir paklusnybe pripažinti. Lygiai pagarbą ir paklusnybę turi rodyti ir kitokiai teisėtai vyriausybei.

Mūsų laikais pilna yra rugojimų, kad nieks nenori pagerbti valdžios ir vyriausybės; kad kiekvienas nori išsisukti iš po valdžios ir paklusnybės. Maisto kelinas prieš kiekvieną valdžią, net pirmiausiają, t. y. gimdytojų, visur galima pastebėti.

Kur ieškote tokio apsiereikimo priežasčių? Šeimynose. Vaikas priprato visų pirma savo gimdytojų neklausyti ir jų valdžią niekinti, nėra ko stebėtis, kad paskui jis nenori nei jokios valdžios ant savęs pripažinti. Kas nepagerbs gimdytojų valdžios, tas nepagerbs vyresniųjų mokykloje, nepaklausys Bažnyčios ir nieko nepanorės klausyti. Kalti gimdytojai, kad pataikauja blogiems savo vaikų geiduliams, neatpratina juos nuo rustybės, keršto ir užsispyrimo. Nekartą gimdytojai nuodėmingai apjauk pataikauja blogiausiems vaikų palinkimams, nusidėjimams ir ydoms; užtat tokių tėvų vaikai auga išdykusiai, kaip vilkeliai, ir nekartą tampa budeliais savo tėvams. Po laikui prisimena tėvai, jog vaikas turi juos gerbti ir klausyti. Po laikui sunku palenkti išaugusį medį. Dabar pervėlu, dabar jau negalima atgauti prarasto nuolankumo. Tos nepaklusnybės ir nenuolankumo mokinio kartais nuolankumui savo blogu pavyzdžiu. Tarp savęs nuolatai barasi, nesutinka, daro vienas kitam prie vaikų įvairius išmetinėjimus. Tėvas geria, motina su kitais vyrais išdykauja, abu be tikėjimo, be pagarbos. Nekuomet vaikai nemato juos Dievą garbijant, poteriūs kalbant. Kaip-gi gali tokius gimdytojus gerbti vaikai, kad del jų turi tikrai gėdytis ir raudonuoti prieš savo draugus ir kaimynus. Čia ir yra šaltinis ir priežastis, del kurios vaikai neturi širdies tėvams, nemėgsta jų ir paaugę apleidžia juos.

Gimdytojai, neužmirškite kas esate! Gyvenkite taip, kaip pridera krikščionims-tėvams gyventi; negaišinkite savo augstos pagarbos, nei apsilieiskite vaikais, pataikaudami jų blogiems palinkimams. Nuo mažumos pratinkite vaikus prie paklusnumo ir drausmės, idant žinotų visuomet, jog jus esate V. Dievo ant žemės vietininkai ir pavaduotojai. Trečioji priežastis yra stoka prisirišimo prie namų, prie savo šeimynos.

Visur gerai, bet namie kogeriausia, sako senas priežodis. Taip, mieliausia, saldžiausia po savo stogu. Namuose tiek paguodos, kiek tik norėsi; gali dainuoti, juokties ir linksmities iki sočiai ir nieks tau

nekludys, iki viskas daroma padoriai, gražiai. Čia visi yra saviškiai, visi čia vieni kitiems priklauso, vieni kitiems gyvenimą saldina, linksmina, yieni kitiems padeda.

Bet ar visur taip yra? Ne! Mūsų laikuose daugelis bėga iš namų, kur kitur ieškoti linksmybių, žaislų tarp svetimų, kurių tikėjimas kitoks ir papročiai kitoki. Dar blogiaus, jei saliuuose arba prie kortų praleidžia laiką. Tokiems nuobodu sėdėti namie, tokiems nei moteris, nei vaikai nerūpi. Šeimynų namuose viskas po akimis, vieni kitų laikosi, todėl negali būti prasižengimų, nei didelių pagundų.

Namuose kiekvienas užsiėmimas turi savo laiką ir valandą; yra darbo laikas ir poilsio laikas, o kur tvarka ir ramybė darbe ir užsiėmime, tenai tvarka visuose namuose, visoje ukėje, tenai viskas savo laike ir vietoje. Bet namų apleidimas be svarbaus reikalo gadina tą tvarką ir įveda suirutę.

Žinoma, yra ir svarbių reikalų apieisti namus ypač čia Amerikoje; jau, nesakau, į darbą, ant pamaldų, į gerų draugijų susirinkimus, į geras prakalbas, kuriose galima daug ko gero išgirsti, bet taip pat kartais poilsui išvažiuoti į pikniką arba pasivaikščioti su vaikais ir moterimi miesto sodnuose (parkuose). Tas reikalinga yra ir nadinga. Tik reikia atsiminti, kad nepasidauginus išlaidų. Namie daugiaus esant, galima apsieiti ir su prastesniais rubais ir daugiau pinigų sutaupyti ir juodai dienai, kaip sakoma yra, ir geriems, labdariniams tikslams.

Gimdytojams reikia rupintis, kad ir vaikai pamylėtų savo namus ir be reikalo nesivalkiotų po miesto gatves, kur nekartą nuo blogų vaikų išmoka sta blogų darbų ir papročių, o mažesnieji tai kartais papuola po automobilių ratais ir galą sau gauna.

Senovėje Lietuvoje gyventa dievobaimingose, dorose šeimynose. Štai, inėję grinčion, matote tėvą ir motiną su vaikų bureliu, bet tai ne visi; jau kiti, numirę maži, nuėjo pas Dievą, idant už gyvus melstųsi, o ir pasilikusių yra nemažai; kartais 6, 8 ir 10. Tankiausiai pati motina mokina vaikus poterių, todėl rytais ir vakarais kalba visi kartu maldas. Žiemos laike vakarais bedirbdami gieda. Šventomis dienomis daugumas keliauja bažnyčion, o likusieji taip pat meldžiasi ar rožančių kalbėdami, ar šv. Mišių maldas skaitydami. Laiks nuo laiko budavo ir iškilimų, šeimynoje: tai krikštynos, tai pirmoji vaikų Komunija, tai vestuvės. Pasitaiko, žinoma ir šermenų. Jos už vis buva sopolingiausios, jei vaikai laidoja tėvą ar motiną, kiek ten verksmo, kiek ašarų. Ir nėra ko stebėtis, nes geri vaikai atsimena gražius savo tėvų pamokinius, gražų pavyzdį, o čia dar prieš mirsiant paskutinį kartą davė perspėjimus ir drebančią ranką, kartais tų pačių vaikų palaikoma, suteikė paskutinį palaiminimą jiems. Todėl nėra ko stebėtis, kad tie vaikai iki savo mirčiai atsimena savo tėvelius ir jų pamokinius ir dora gyvena. Bet didžiausia šeimynoje iškilimė esti, kuomet vienas, antras sunus, pabaigęs seminariją, įsišvenčia į kunigus ir pargrįžęs į savo gimtinę parapiją atlaiko pirmas šv. Mišias arba taip vadinamas principijas. Kas tai per džiaugsmas ir garbė visai šeimynai.

M. M. T.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Pristaikant prie Švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

Kaip save teisti pagundose?

Žiūrėk, ar tau pagunda patinka, ar ne; ir suprask tai, kad, jei nuodėmė negali užgauti tave, kada ji nepatinka, tuo labiau to negali padaryti pagunda.

O kaip žinot, kad ji nepatinka—ugi jei jos nenori?

Jei abejoji, ar nesutikai su blogu, tai visuomet aiškink, kad nesutikai. Netikėk lengvai, kad sutikai, nes, jei tavo širdis tau neišmėtinėja, privalai būti ramus. Sakykite su Pranašu: "Nuo mano nepažintų nuodėmių apvalyk mane, Viešpatie," t. y. nuo nuodėmių, kurių nesupratai, kad nuodėmės.

Neteisk savo artymo.

Tiktai vienas Dievas skaito žmonių širdyse ir žino jų mintis. Mūsų artymo širdis yra kaip medis pažinimo gero ir blogo, t. y. uždrausta mums po bausme palytėti.

Kas yra labai smalsus ir kaiščioja nosį į kitų gyvenimą, paprastai yra labai apsilėidęs ir netaiso savo ydų. Privalome parodyti prakilimą širdį savo artymui, ypač jei jis kelia mūmuse kokį nors pasibjaurėjimą. Tuomet mes mylime jį augščiausia meile del Dievo.

Kaip naudotis viduju nusimarinimu?

Kas del nusimarinimų daug vertesni yra vidujai, kaip viršujai. Nes vidujai neduoda progos veidmainystei, tuštybei ir išsiskyrimui. Taip pat, kurie ateina tiesiog nuo Dievo, arba nuo žmonių, Dievui leidžiant, visuomet yra vertesni už tuos, kuriuos patys pasirenkame, ir kurie yra mūsų valios vaikeliai.

Vienok daug yra esmenų, kurie sukumpa ant šio kyšančio kelmo. Jie uoliai stveriasi nusimarinimų, kuriuos jiems jų vaidentuvė pakiša, o kuomet jie ateina iš kur kitur jiems rodo nepakeliami, nors, ištikrųjų, būtų visiškai lengvi.

Mylėk kryžiu, kurį Viešpats tau uždeda. Niekados nesustok tyrinėti iš kokio medžio jis parengtas ar iš brangaus ir kvepiančio, ar iš kitokio. Yra tikri kryžiai, kada jie yra paprasti ir pritaikinti.

Magdalena ieškojo Ilganytojo ir klausinėjo apie Jį Jo paties. Ji nepažino Jo tame pavidale, kokį Jis priėmė. Ji mat ieškojo Jo apsupto garbės rubu, o ne paprastu sodauninko.

Ar nepastebi, kad tas Viešpats Jėzus neturtinguose sodauninko rubuose reikią paprastus nusimarinimus, kuriuos greitai sutinki. Pirmiau kaip pamatys Jį Jo garbėje, Jis nori prisodinti daug paprastų mažų gelelių tavo dušioje; ir Jis nori, kad tavo valia sutiktų su Jo valia, o Jo valia yra būti paprastuose rubuose.

Esi sužiedotinė Jėzus nukryžiuavoto, o ne Jėzaus pagarbinto; štai del ko brangus papuošalai, kuriuos Jis tau duoda ir kuriais nori tave išgrąžinti, yra kryžiai, erškėčiai ir viujis; vestuvių pokilio skanumynai yra tulžis, actas ir žizopus. Danguje turėsime deimantus, gryną vyną, maną ir medų.

Kaip paniekinimą pagundy.

Kas del pagundų tai esi perdaug jautri, nors kalbi, kad jų visiškai nepaisai. Bet tu mstai apie jas ir perdaug jų bijai. Jei to nedarytum, jos negalėtų padaryti tau skriaudos. Tu myli tikėjimą ir

trokšti, kad tau neužteitų nei viena mintis prieš jį. Gi kaip tik tai kokia nors mintis perbėga per tavo galvą, tuojaus liūsti ir nerimauji. Perdaug užvydi esi tikėjime, bijai, kad jo grynybės niekas nei nepalytėtų. Ne, mano dukte, tepučia sau vėjas ir nesivaizdinkie sau, kad lapų šlamėjimas, tai ginklų žvangėjimas.

Nesenai teko man vaikščioti arti bičių avilų. Kelios bitės užtūpė ant mano veido; aš buvau bekeles ranką jas nužerti, bet išgirdau: "Ne, ne, nesibijok jų—tarė kaimietis—nelytėk jų, o jos tau neįgils." Padariau, kaip man sakė ir neiviena neįgylė. Dabar tikėk man, ką aš sakau. Nesibijok tų pagundų, neliesk jų, o jos tau skriaudos nepadarys.

Paniekink ir pagundas ir gundytoją, padarysi joms galą greičiau kaip su jomis kovodama. Paniekinimas pagundu yra didelis ženklas pažangos dorybėje. Taip pat turėk tvirtą pasitikėjimą galybių Viešpatyje, kuris kovoja už mus, kuomet mes rimtai meldžiamės per gundytojo užpildinėjimus.

Aš žinau, kad maži priešai del savo skaitlingumo ir landumo įkiresni už didelius, bet ir tai žinau, kad pergalejimas jų dažnai Dievui yra daug malonesnis, negu įvairūs kiti dalykai, kurie tik akyse pasaulio rodosi nuopelningesni.

Apie išmintingumą lavinties dorybėse.

Išmintingumas yra dorybė, be kurios, anot šv. Antano, nėra tikros dorybės, o net ir tikro dievotumo.

Savo baimėje esi neapsakomai rupepinga, kad nenusidėtum. Ir kam nerimavimas! Kam norėti būti uolnesne Dievo reikale, kaip pats Dievas to reikalauja; gi Jis išmetinėjo Mortai, linkėdamas jai, kad nebūtų taip labai rupepinga. Šv. Povylas prasergeti mus nebūti perdaug išmintingais. Nekamantinėk savo dušios, ar toli pažengei. Tau yra naudinga nežinoti, kokius gerumus įgijai Dievo akyse. Stiprink save ir buk ramū.

Pardūsiniimas.

Ta baimė, kuri tave taip nuožmiai kankina, turi tuojaus gauti galą, kaip esi tikra (ant kiek šiame pasaulyje galima būti tikru), kad tavo nuodėmės per Atgailos sakramentą yra apgailėtos. Mesk į šalį visas abejones apie tai, ar aplinkybės, susiriusios su tavo kaltėmis, buvo užtektinai išaiškintos, nes visi teologai sutinka tame, kad nėra reikalo minėti išpažintyje mažiausios dasileidimo nuodėmės smulkmenas. Pavyzdin, tas, kuris sako, kad užmušęs žmogų, neturi reikalo sakyti, kaip jis tai padarė, nei to taip pat, kad jis padarė didelį skausmą užmuštojo giminėms, nei kad jis papiktino kitus, nei kad sukėlė sumišimą ant gatvės, ant kurios papildė piktadėjystę; tai suprantama be pasakymo; gana pasakyti, kad užmušė užsidegime arba apsimastęs iš keršto, ir ar užmuštąs buvo kunigas, ar šiaip žmogus; kita visa reikia palikti sprendimui to, kuris klausia.

Kuris išsipažįsta, kad padegęs namus, neturi priedermės sakyti, kas juose buvo; gana paminėti, ar nebuvo tenai žmonių.

Nevisada yra gera duoti brolišką perspėjimą.

Kalbant su kitais, užsilaikyk ramiai kas del to, kas pasakytas, ar padaryta; jei gerai, garbink už tai Dievą, jei blogai, daryk išlyginimą, keliant savo širdį prie Dievo; nerodyk net nei nusistebėjimo, nei nuiludimo, jei neturi nei tiek įiegu, nei itekmės, kad prašalintum blogus žodžius tų, kurie juos ištarė, ir nedaleistum pasakyti ką nors da blogesnio, kada pamatys, kad nori taisyti. Taip elgdamasis liksiesi sveikas tarp šnypščiančių žalių, ir tai labai pigiai ir pasikalbėjime negausi užnuodintų liežuvių nuodų.

Nepasiduok negerumui del kito.

Nesirupink perdaug svetimaus daržais, žiūrėk, kad rupepingai išdirbtum savąjį. Niekada nenorėk būti kitokesniu, kaip esi, bet trokšk būti geresniu, kaip esi. Kreipk savo mintis prie to, kad pasiliktum tobulesniu, kad kantriau neštum ir mažesnius ir didesnius kryžius, kurie tau pasitaiko. Tai augščiausias dvasiško gyvenimo supratimas ir didžiausia žymė. Kiekvienas myli tai, kas tinka jo skonimui, labai maža tokių, kurie mylėtų, kas sutinka su priederme ir mūsų Viešpaties troškimu. Kas iš rumų ore, kad turime gyventi ant žemės. Tai sena mano lekcija, ir tu ją supranti.

Turime gyventi pasaulyje, vienok privalome eiti prie tobulybės.

Tobulybė yra ne tai, kad nebutum pasaulyje, bet kad negaudytum jo smagumų. Visa, ką matome, turi savyje pavojų, ne kuris žiuri į ką nors, gali tai pamėgti. Bet kuris turi gerų pasirizimų ir apsiatato save atsargumu, to matydamas neužgaus. Trumpai, meilės tobulumas yra gyvenimo tobulumas, nes dušios gyvastimi yra meilė. Pirmieji krikščionys buvo pasaulyje kunu, bet ne širdimi, ir todėl jiems nekludė būti tobulais.

Apie budą, kaip Dievo žodis privalo būti priimtas.

Aš pastebėjau tai, kad kada aš rašau kam nors laišką ant prastos popieros ir tokiu budu mano rašymas išeina neaiškus, tai man dėkavoją, kaip ir kad bučiau prisuntęs laišką, ant geros popieros surašytą; tai-gi kreipia atydą nei į blogą popierą, per kurią atėjo mano žodžiai, bet į mane, kuris juos rašė. Taip pat yra su Dievo žodžiu: neniekink to, kuris jį skelbia ar aiškina. Gana mums to, kad Dievas naudojasi tuo pamoklininku, kad mus mokintų. Kuomet matome, kad pats Dievas duoda jam garbę, kad per jo lupas kalba, kaip-gi mes neturėtume gerbti.

Kaip turime naudotis išrišimo malone?

Laikas tuojaus po išpažinties yra ne tam, kad galvotume, ar vialą pasakėme, ką buvome padarę, bet tam kad rupintumeisi būti akyklus ir ramus po Dievo akių, su kuriuo susitaikėme ir dėkavotume Jam už Jo geradėjystes. Netikęs dalykas kvosti, ar ko neužmiršai, kuomet per išpažintį atvirai pasakojai, ką žinojai—neprivalome nei kiek daugiau mąstyti apie tą dalyką.

Kaip užsilaikyti netekus dvasios paguodos?

Paguodos nėra tai vienatinis Dievo meilės ženklas. Jei jų nebūvimas širdyje ženklintų, kad nemylime Dievo, tai ir mūsų Viešpata nemylėjo savo Tėvo, kuomet Jis šaukė: "Uliudusi yra mano dušia iki mirties. Dieve mano, Dieve mano, kodėl mane apleidai?" Aišku, kad tuo laiku paguodų Jėzus neturėjo, o kas gali drįsti sakyti, kad Jis Dievo tuomet nemylėjo? Tai kalbėdamas, Jis išreiškė meilės aktą didžiausią, kokį tiktai galima įsivaizdinti. Mes visuomet trokštame, kad mūsų dvasios maiste būtų nors truputis cukraus, tai yra, kad atjaustu-me meilę ir malonumą. Tai nėra reikalingas daiktas. Priešingai, juo daugiau Dievas nutraukia mums paguodų, tuo labiau privalome rodyti Jam savo ištikimybę. Vienas meilės aktas, padarytas per dvasios užsalimą, yra daug vertesnis, negu daugybė jų, per dvasios malonumą. Mylėdamai Dievą per užsalimą, parodome stipresnę meilę.

(Pabaiga bus).